

[Dorhmann]

ner, også i alderdommen skal gøres forskel på folk. Det er både utidssvarende og uretfærdigt, og derfor burde folkettingen hurtigt kunne blive enig om noget så retfærdigt som, at alle, der har udført deres dont i et langt liv, selvfølgelig skal være ligestillet. Det er helt uretfærdigt, at f.eks. manden, der bruger en skovl, syersken eller den lille erhvervsdrivende fortsat skal spises af med en mindre pension end den, andre får. Det burde forslagsstillerne lægge sig på sinde. Det her er lapperier på det bestående system, og det ville klæde også socialdemokratiet, hvis det kunne støtte ens pension til alle.

Erik B. Smith (S):

Jeg er i den mærkelige situation, at jeg kan takke samtlige ordførere bortset fra fremskridtspartiets for en meget velvillig indstilling til forslaget, samtidig med at jeg har en helt klar fornemmelse af, at der er hældt så meget sirup ud, at der ikke kommer meget mere ud af den historie, og det beklager jeg dybt. Jeg er bange for, at de forskellige ordførere og ministeren ikke ønsker at tage afstand fra forslaget, fordi man godt er klar over, at der her er tale om en reel urimelighed, som man har meget svært ved at forsvare, og der er også tale om et betydeligt politisk pres fra de pågældende organisationer. Men når alt det så er sagt, kniber det vist gevaldigt med lysten.

Hvis man læser bemærkningerne, hvori vi har optrykt nogle svar, som vi har fået fra socialministeren, vil man se, at tjenestemandspensionister under særlige forhold er stillet dårligere, end hvis de ikke havde deres tjenestemandspension, og jeg har svært ved at se, at det behøver at gå ind i en større sammenhæng.

Jeg indrømmer, at der er masser af andre problemer. Betænkning nr. 1028 behandler dem jo indgående, men vi ved, at ved at vedtage vort forslag tager man toppen af de værste eksempler på, hvordan det kan virke, og det behøver vi såmænd ikke at have yderligere udvalgsarbejde om.

Jeg lagde mærke til, at finansministeren i sit indlæg lod en mulighed stå åben, hvis der kunne findes andre finansieringskilder, mens fru Aase Olesen var langt mere direkte, idet hun simpelt hen udtrykkelig nævnde ægtefællepensionen, som har været inde i en me-

get gunstig udvikling i de senere år. Jeg vil ikke afvise, at der er nogle muligheder her, men jeg tror, den første hurdle i virkeligheden er at få afgjort, hvor meget det drejer sig om i kroner og øre. Jeg bemærkede, at fru Aase Olesen sagde 100-200 mill. kr., og jeg tager det som udtryk for, at det radikale venstre i alt fald ikke umiddelbart lægger ministrens oplysninger til grund. Man kan også se på det som en nettomerudgift for samfundet, og dér vil jeg gerne sige for socialdemokratiets vedkommende, at vi er meget åbne over for en drøftelse af, hvordan vi i givet fald skal finde disse penge, uden at jeg dermed har lagt mig fast på en bestemt finansieringsmodel. Den første hurdle vil givet være beløbets størrelse.

Jeg må sige til hr. Bo Kristensen, at det er svært både at blæse og have mel i munden, og når hr. Bo Kristensen først blæser sig op og fortæller, hvordan de konservative i en årrække – som han sagde – har opfordret til en løsning af dette problem, forekommer det unægtelig overraskende, at han så ikke tager denne løsning, medmindre det var en tale mere ud ad vinduet end til folkettingen.

Jeg har ikke så meget at sige i anledning af fru Aase Olesens indlæg, bortset fra det, jeg allerede har sagt. Jeg bemærkede – og det ved jeg såmænd ikke om jeg skal være glad for eller ked af – at fru Aase Olesen sagde, at det radikale venstre var ansvarlig for bevarelsen af dyrtidsreguleringen af de sociale pensioner. Det vil jeg ikke nægte, men jeg vil bare i al beskedenhed sige, at hvis ikke VS, SF og S også havde haft den samme indstilling som de radikale, havde de radikale næppe været ansvarlige for bevarelsen af denne regulering. Omvendt må man så også kunne sige, at det radikale venstre er ansvarlig for alle de sociale nedskæringer, men det er selvfølgelig en helt anden historie.

Jeg vil sige til hr. Carsten Andersen fra SF, at vi er fuldstændig enige i, at der er andre og langt, langt alvorligere sociale problemer. Vi kan finde masser af urimeligheder, specielt hentet fra de sidste par års ændringer og forringelser på det sociale område, og som bekendt har både vi og SF spillet ud med forsøg på at få dem fjernet. Men vi kan ikke blive ved med at konstatere, at det er håbløst, at flertallet er så reaktionært, som det er, og her har vi altså vurderet, at der måske var en mulighed for i alt fald på dette